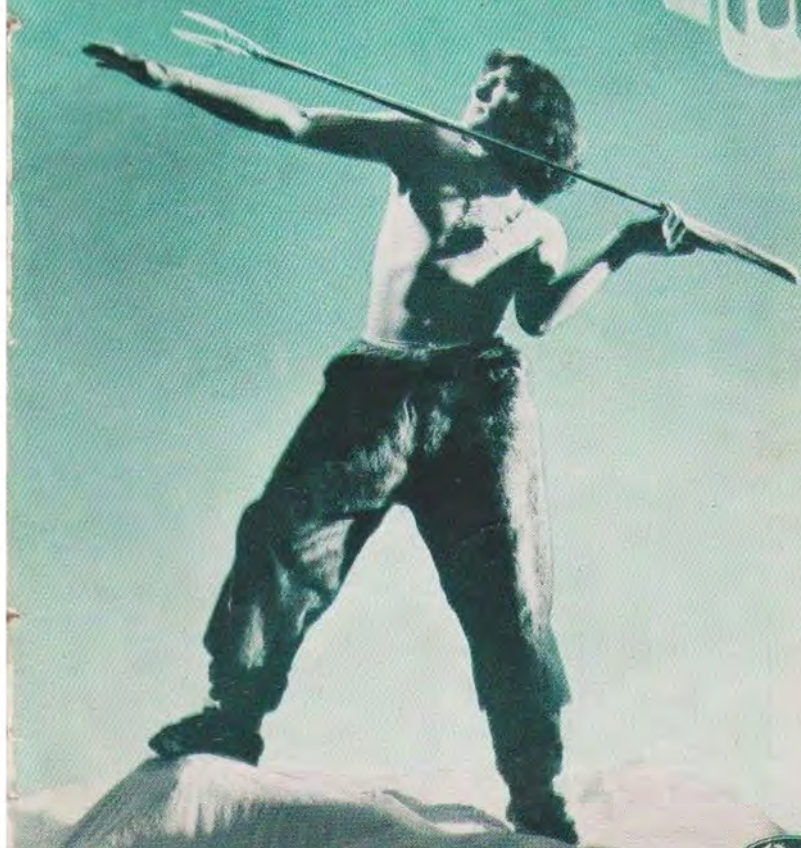

ESKIMO

En Metro-Goldwyn-Mayer Storfilm

Peter Freuchen og W. S. van Dyke planlægger Ekspeditionen til Alaska.

Efter Roman af
Peter Freuchen

Filmmanuskript: JOHN LEE MAHIN

Instruktør:

W. S. van Dyke

Fotografer:

Josiah Roberts, George Nogli, Leonard Smith

EN METRO-GOLDWYN-MAYER FILM

Mala og Ina.

Resumé:

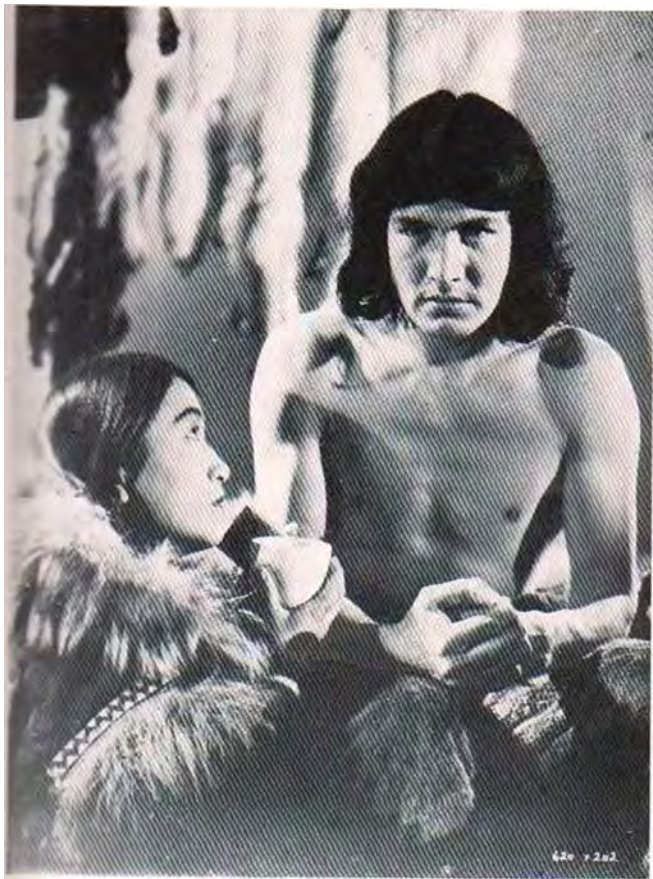
Ved den barske Kyst højt oppe ved det nordlige Ishav fører Kanada-Eskimoerne en haard Kamp tor Tilværelsen.

Mala er Stammens dygtigste Jæger, en Storfanger, som leder Jagten paa Vildmarkens og Havets Dyr. Under hans Førerskab jager Eskimoerne Hvalrosser og Isbjørne; deres Vaaben er primitive, men *Mala* har altid Lykken med sig, saa at de vender hjem til Bopladsen med rigt Bytte.

Mala lever lykkeligt med sin Kone *Aba* og deres Born, hvoraf den ældste, *Orsokidok*, ogsaa tegner til at blive en vældig Jæger, En Dag kommer der Gæster til Malas Hytte. Det er *Numaka* og hans Kone. De kommer langvejs fra, har mærkelige Historier at fortælle og kan fremvise sjældne og kostbare Ting. De har været paa den hvide Mands Skib. *Numaka* har erhvervet en Bøsse i Bytte for Ræveskind, og hans Kone har Jernnaale. *Mala* føler sig fattig ved Synet af al denne Rigdom: han fatter den Beslutning at rejse til den hvide Mands "flydende Hus", og da Foraaret kommer, drager han med sin Familie til Tjarnak.

Paa den lange Rejse over Ødemarkerne møder de deres Ven *Urajak*, der har haft den Sorg at miste sin Hustru.

— Har man været uden Kone længe? spørger *Mala*.

Mala forstod, at den brude Mand havde bragt Skam over ham.

Mala og hans lille Søn.

— Maaske tyve Nætter, svarer Urajak. Man trænger sandelig til en Kvinde nu, man ønsker at le igen!

Mala rejser sig og gaar paa Jagt. Efter eskimoisk Skik overlader han sin Hustru til Vennen: det er lige saa selvfølgelig som at vise en Mand Gæstfrihed. Næste Morgen vender Mala tilbage fra Jagten, og Rejsen fortsættes.

Endelig kommer de til Tjarnak, hvor det store Hvalfangerskib ligger ved Kysten. Mange af hans Stamme-frænder har slaaet Lejr her, og de hilser ham velkommen. Det varer ikke længe, før Kaptajnen faar at vide, at Mala, den store Jæger, er kommet med mange gode Skind.

Mala og hans Familie kommer om Bord. Det er en ny Verden for dem, de er ængstelige og tilbageholdne, men

Mala følte en Lykke som aldrig før.

Mala, Iva og Inapaujak.

Kaptajnen viser dem Venlighed og lader dem smage de hvide Mænds Føde. Det er Malas Ønske at faa en Bøsse, og Skipperen er villig dertil, han fordrer ganske vist en Dyngge kostbare Skind som Betaling.

Aba er smuk. Skipperen forlanger, at hun skal blive paa Skibet, og han bekymrer sig ikke om, at det mishager Mala. Da Aba mange Timer senere vender tilbage til Hytten, ser Mala med Undren og Afsky, at hun er som besat af en ond Aand. Den hvide Mand har givet hende Ildvand at drikke, og hun er ikke sig selv. Mala indser, at den hvide Mand har bragt Skam over ham, og at han hurtigst muligt bør drage bort fra Tjarnak.

Men næste Morgen er der Hvaler i Sigte, og Skipperen

sender straks Baadene ud. Han faar at vide, at Mala er dygtig til at kaste en Harpun og vil derfor tage ham i sin Tjeneste. Mala er villig paa den Betingelse, at Aba ikke kommer om Bord paa Skibet. Skipperen lover, at ingen skal forulempe Malas Kone. og i Tillid til dette Løfte tager Mala af Sted.

Baadene faar snart god Fangst, og da Efterretningen herom naar Skibet, fester de hvide Mænd. Kaptajnen slæber Aba om Bord og fylder hende med Whisky. Sent ud paa Natten vil hun gaa tilbage til sin Iglo. men Kræfterne svigler og hun synker bevidstløs om paa Isen. — En Baadsmand, der er ude paa Jagt, antager den pelsklædte Skikkelse for en Sæl, han fyrer, men opdager til sin Rædsel, al det er en Eskimokvinde, han har dræbt. I sin Fortvivlelse betror han sig til Kaptajnen, som slet ikke forstaar hans Følelser.

— Plag mig ikke med din Jammer over en Eskimokvinde, siger han. Giv Mala noget Tobak. . . . disse beskidte Indfødte kender ikke til Kærlighed.

Baadsmanden er oprørt over Kaptajnens Raahed, og det kommer til et heftigt Skænderi, der ender med, at Styrmanden bliver smidt ud af Kahytten.

Mala sørger over Abas Død, nu har han ingen Kone, og hans Børn savner deres Moder. Tavs gaar han om Bord i Skibet og dræber Kaptajnen med sin Harpun: saa flygter han med sine Børn tilbage til den gamle Boplads, hvor han faar at vide, at hans Moder er sovet ind til den evige Hvile.

Sorgen har ramt Mala haardt, det er svært for en Storfanger at være uden Kone, og hans moderløse Børn mangler Pleje. Taparte, som er hans hengivne Ven, tilbyder nu Mala sine to Koner. Iva og Inapaujak. Iva begynder sit Arbejde i Malas Telt, hun er dygtig til Syning, og hun er

Mala taaler ikke, ut de hvide Mænd nærmer sig huns Koner.

lykkelig ved at tjene den store Jæger, som hun elsker og beundrer. Men Mala tænker stadig paa den Hustru, han har mistet, og han ænser ikke Ivas Skønhed. Medens Iva og Inapaujak syer hans Skind og sørger for hans Børn, gaar han paa Jagt. Rensdyrene drager i vældige Flokke gennem Landet, og det er let for Mala og hans Stamme-fæller at skaffe Kød. Der er nu Føde nok for Mennesker og Hunde, ingen behøver at lide Nød, og Eskimoerne fester i Anledning af den gode Jagt.

En Skygge formørker Malas Liv. Han tror sig forfulgt af den hvide Mand, han har dræbt. Kun ved at skifte Navn kan han overvinde de onde Aander. Han beder til Guderne og antager Navnet Kripik. Nu vender Lykken

Iva vil følge Mala.

En dansk Forfatters Værk,

Det er kun sjældent, at en dansk Forfatters Bøger købes til Filmatisering af et stort udenlandsk Selskab, og det var derfor en Sensation, da *Metro-Goldwyn-Mayer* købte et Par Romaner af *Peter Freuchen* for at indspille en arktisk Film.

Straks fra første Færd blev det et stort anlagt Foretagende. Selskabet nøjedes ikke med at købe Peter Freuchen's Bøger, men sikrede sig ogsaa Manden selv. Han har efter aarelange Rejser i de arktiske Egne erhvervet et indgaaende Kendskab til Eskimoernes Levevis og til Forholdene deroppe i de vældige Lande højt mod Nord. Han blev derfor taget med som Ekspert og Tolk. Desuden kom han

til at spille Rollen som Hvalfanger-Skipperen, der er Filmens Skurk. Lederen af Ekspeditionen var Oberst W. S. van Dyke, den verdensberømte Filminstruktør. Han begyndte i sin Tid med at optage Indianerfilm, og man opdagede hurtigt, at han gjorde det bedre end de fleste andre. Selskabet betroede ham nu større Opgaver, han blev sendt til Sydhavet, hvor han optog „Hvide Skygger“, og senere førte han en mægtig Safari ind i Afrikas Indre. „Trader Horn“ blev Resultatet af denne Ekspedition. Det var derfor indlysende, at han ogsaa var Mand for at lede Ekspeditionen til Ishavet.“

„Eskimo“ blev en kostbar Film for M.-G.-M. Optagelserne strakte sig over et Aar, og man maatte kæmpe med utallige Vanskeligheder, En Stab paa 46 Mand drog op til Snemarkerne ved Teller, man købte et Hvalfangerskib, „Nanuk“, og lejede Flyvemaskiner, som besørgede Transporten over de uvejsomme Ødemarker og tillige anvendte til Udforskning af Vildtbestanden. Uden Flyvernes Hiælp havde det været umuligt at opspore og filme de vældige Rensdyrhjorder.

— Da vi tog hjem fra Alaska, fortæller Peter Freuchen, var vore Udgifter paa en Million og 400.000 Dollars. Vi havde optaget over 400.000 Fod, og der skulde kun bruges mellem 12—14.000 i Filmen, saa der var meget at skære fra.

Det kolossale Arbejde og de svimlende Omkostninger var ikke spildt. Premierer i New York, hvor Forfatteren var til Stede, blev en Verdensbegivenhed, og senere kom Filmen op i alle Amerikas og Europas Storbyer — overalt modtaget med Begejstring. Først og fremmest fordi den fører En ud til de store Vildmarker og lærer her et fremmed og mærkeligt Folk at kende. Den giver os et Indblik i Alaska-Eskimoernes daglige Liv i deres eget Land, som er saa fuldt af isnende Kulde, af Skønhed og Stemning.

